

CERKEV, SKALA SREDI VALOV

Spoštovani ljubi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

Po cerkvenem koledarju, praznujemo 22. februarja, praznik „*Cathedra Petri*“, po naše „*Sedež apostola Petra*.“ Gre za pomen, ki ga ima rimski škof za vesoljno Cerkev. Današnje reformne razprave, pogosto postavljajo pod vprašaj in kritizirajo, celotno uradno strukturo Cerkve. Te kritike, so nemalokrat izrečene zaradi velikih preteklih razočaranj. Pri apostolu Petru je bila njegova izpoved, da je Jezus Božji Sin, ki jo je opravil v imenu vseh apostolov, zelo blizu njegovemu strahovitem zanikanju. Kakor, da bi apostol Peter, simbolno izražal trdnost in odločnost naše vere v sreči ter krhkost in dvome iz naših preizkušenj.

SKALA SREDI VALOV: Vsakdo, ki je kdaj izkusil moč valov, lahko že samo z opazovanjem, občuti moč, s katero valovi udarjajo ob skale. Tišina nepremičnih skal in dinamika vodnih gmot, sta spektakel, ki si ga za vedno zapomnimo. V več psalmih, pisec razglša Boga za svojo trdno skalo. Jezus nam govori, da človek, ki mu sledi in vanj veruje, svojega življenja ne gradi na pesku, ampak na trdnih temeljih, na trdni skali. Dandanes ljudje v svojem mišljenju, ne moremo brez težav povezati vere in neomajnosti. Vero običajno povezujemo s pretresi in negotovostjo. Poleg tega, vera za nas pomeni bolj osebno mnenje in možnost. Trdnost, pa se sliši bolj kot toga negibnost, ki omejuje razvoj življenja. Vendar Jezus obljubo: »18... *Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala*« Mt 16, 18, poveže z dejstvom, da On svojo Cerkev gradi na konkretnih ljudeh in v povezavi z njimi.

Zdi se mi, da je duhovna naloga Cerkve našega časa, da ponovno odkrije in opiše vlogo občestev in posameznika pri posredovanju vere. Gre za prispevek občestev in posameznika k vsakdanjem življenju družin in partnerstev, kot tudi k pastoralnem sožitju skupnosti, k sinodalnemu pričevanju vere, kot tudi k duhovni in zakramentalni avtoriteti ljudi v uradni službi Cerkve. Vprašajmo se ali nas smejo zgodovinska in biografska razočaranja, zaustaviti ali spraviti iz tira? Ali smo si zmožni pridobiti in ohranjati nov, ponižen, čuteč, premišljen in realističen pogled, na konkretne ljudi, po katerih Jezus v vseh časih in v vseh okoliščinah, gradi in vodi svojo Cerkev in bo hkrati to pogled občudovanja, hvaležnosti in zvestobe?

SVETI DUH, URNEŠI OD VSAKEGA GIBANJA: Jezus zaupa ljudem svoje Cerkve, saj ve, da se bodo dobre novice Evangelija, skozi stoletja prenašale po njih. Zaupa človeški strukturi Cerkve, da bo ljudem prenesla in posredovala stik z Bogom in z odrešenjem. Jezus zaupa tej Cerkvi, ker ve, da bo v njej in po njej deloval On sam. Jezus „*računa*“ na Svetega Duha, to je na „*pomoč od zgoraj*“, ki ga pošilja Oče. Trdnost temelja naše vere, je mnogovrsten sad darov Svetega Duha, ki je bolj prilagodljiv od vsakega pozitivnega razvoja in rasti ter bolj zdravilen od vseh človeških zdravil. Je garant naše večne slave.

Za opis delovanja Svetega Duha, se pogosto uporablja besedilo iz Knjige modrosti: »22 *V njej (v Modrosti, ki preveva stvarstvo) je namreč Duh, ki je umen, svet, enkraten, mnogoter, pretanjen, gibek, razločen, neomadeževan, jasen, neranljiv, dobrohoten, oster, 23 samostojen, dobrotljiv, človekoljuben, stanoviten, neomajen, spokojen, vsemogočen, vseviden, ki pronica skozi vse duhove; umne, čiste in najbolj pretanjene. 24 Modrost se giblje hitreje kakor katero koli gibanje, zaradi svoje čistosti prodira in pronica skozi vse. 25 Ona je namreč dih Božje moči, izžarevanje veličastva Vladarja vsega, zato se vanjo ne more prikrasti nič nečistega. 26 Ona je odsev večne Luči, čisto ogledalo Božjega delovanja, podoba njegove dobrote. 27 Čeprav je sama, zmora vse, ostaja v sebi, a obnavlja vse reči. In ko od roda do roda prehaja v svete duše, jih oblikuje v Božje prijatelje in preroke.*« Mdr 7, 21-27

Trdnost temelja naše vere, ni v njegovi negibni monolitnosti, ampak v ljudeh, ki sledijo Jezusu in so s krstom postali novi ljudje, vedno znova raste iz stalnega vira Božjega življenja. To nenehno Božje delo v njegovi Cerkvi je zanesljivejše, varnejše in trdnjše od najtrše skale. Hkrati pa je to vedno skok vere, ki računa na Božje delovanje po človeku.

DUHOVNA VARNOST: Kaj to pomeni za naše trenutne razprave? Duhovna avtoriteta posvečenih duhovnikov, duhovna avtoriteta sinodalnega dialoga v Božjem ljudstvu in duhovna gotovost vere vsakega kristjana, izhaja iz iste korenine. Ko upada zaupanje v eno od razsežnosti človeško-duhovne resničnosti Cerkve, se sesuva tudi skupna korenina. Če ne moremo ali nočemo več verjeti škofom, vse tja do rimskega škofa in v njihovo duhovno avtoriteto, Cerkev kot celota izgubi nekaj, kar jo dela Cerkev in Božje ljudstvo. Škofje kot koordinatorji in funkcionarji enotnosti, globalne in multinacionalne skupnosti, ne morejo več biti skala, na kateri Jezus gradi svojo Cerkev. Naloga in obljuba, ki jo Jezus dal Petru, se nanaša na duhovno varnost in potrditev v veri: »...32 *Jaz pa sem molil zate, da ne opeša tvoja vera. Ko se boš nekoč spreobrnil, utrdi svoje brate.*« Lk 22, 32

Trden temelj vere in notranje prepričanje, se ne rojevata iz pronicljivega razuma. Za kristjane je glede tega odločilnejše, srečanje z osebo, ki je potopljena v Boga in za katero čutimo, da ji lahko zaupamo. Prof. Herbert Vorgrimler, profesor dogmatike v Münstru je nekoč pripovedoval, kako je slednje doživel sam. V neki notranji krizi, spričo različnih teoloških mnenj in nekaterih tehtnih ateističnih pogledov na svet, mu je bilo ob pogledu na svojega učitelja, profesorja Karla Rahnerja, dano hipno spoznanje. Sam pri sebi si je rekel: „*Ko se tako moder in hkrati pobožen človek, kot je profesor Rahner, drži vere Cerkve, potem čutim, kako lahko tudi jaz, z vero in razumom hodim po tej poti.*“ Osebnost in zgled njegovega učitelja, sta mu dajala večjo gotovost vere, kot vsi teološki argumenti, ki jih je dotlej spoznal.

[S pepelnično sredo 22. februarja](#), začenjamo postni čas, ki je pot prenove in priprave na Veliko noč. Morda smo letos še posebej izzvani, da ne glede na to, s kakšnimi predsodki trenutno doživljamo Cerkev, odkrijemo to Cerkev v njeni duhovni resničnosti. Jezus v vsakem primeru gradi na tej, na trenutke tako zelo človeški Cerkvi, saj druge nima.

[Vsem želim](#) blagoslovljeno potovanje navznoter, k sebi in neutrudnega odkrivanja duhovne resničnosti Cerkve!

pater Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija

P. Ludwig Güthlein

